

Sygn. akt IV CSK 195/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa B. B.

przeciwko E.

Spółce Akcyjnej w S.

o zadośćuczynienie, ustalenie i rentę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego E. Spółki Akcyjnej w S. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 11 grudnia 2014 r., którym zasądzone zostało na rzecz powoda B. B. zadośćuczynienie, skapitalizowana renta oraz renta bieżąca i ustalił odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku komunikacyjnego w przyszłości. Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia Sądu Okręgowego i oceny prawne, chociaż trzeba odnotować, że obszerne uzasadnienie jest napisane *in extenso*, w sposób bardzo trudny do odczytania i zrozumienia.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 193 § 2¹ w związku z art. 187 k.p.c.; art. 132 § 1 k.p.c.; art. 321 § 1 k.p.c.; art. 162 k.p.c.; art. 227 w związku z art. 232 i art. 287 § 1 k.p.c. oraz art. 322 k.p.c. Naruszenie przepisów prawa materialnego dotyczy błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania art. 361 § 1 k.c.; art. 44 § 1 k.c. oraz art. 444 § 2 k.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, ze względu na brak spełnienia warunków prawnych określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem skarżący wnosząc o przyjęcie skargi winien wskazać i uzasadnić (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) spełnienie przynajmniej jednej z czterech przesłanek: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości oraz, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Wyjaśniając, na czym polega istotne zagadnienie prawne skarżący sformułował cztery pytania: pierwsze, dotyczące sposobu doręczeń pism procesowych zawierających zmianę przedmiotową powództwa i zastosowania w takim wypadku art. 132 § 1 k.p.c., czy też art. 193 § 2¹ w związku z art. 187 k.p.c.; drugie, w sprawie konsekwencji nieprawidłowego doręczenia pisma procesowego zawierającego zmianę przedmiotową powództwa i naruszenia art. 321 § 1 k.p.c.; trzecie, odnośnie do niezgłoszenia zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. i w konsekwencji niemożności zgłoszenia w apelacji zarzutu nieprawidłowego rozszerzenia powództwa, oraz czwarte, co do prawidłowości zastosowania art. 322 k.p.c. jako podstawy ustalenia wysokości renty wyrównawczej z tytułu zmniejszonych zarobków (art. 444 § 2 k.c.), zamiast uwzględnienia opinii biegłego lub powołania innego biegłego.

Wprawdzie w uzasadnieniu wniosku (s. 21) skarżąca odwołuje się do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2001 r., I PKN 129/01, (OSNP 2003, nr 18, poz. 436) oraz cytuje stanowisko doktryny odnośnie do treści wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, ale poza zapewnieniem, że kwestia skuteczności rozszerzenia powództwa stanowi istotne zagadnienie prawne i do chwili wyrokowania przez Sąd drugiej instancji była sporna oraz wywoływała rozbieżności w orzecnictwie sądów powszechnych, to sama przyznała rozstrzygnięcie, co do istoty wnioskowanego problemu w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2016 r., III CZP 95/15. Nadal wnioskując o przyjęcie skargi z przyczyny podanej w uzasadnieniu wniosku wskazała, że uchwała Sądu Najwyższego nie wystarcza, gdyż należy dokładniej omówić konsekwencje wadliwej zmiany powództwa i rozstrzygnięcie o tym, „czy orzeczenie przez sąd w wyroku o roszczeniach, które nie zostały prawidłowo doręczone, stanowi naruszenie art. 321 § 1 k.p.c.”

Jednak i w tym zakresie, który wskazuje skarżący są już rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, albo nie o nie chodzi w stanie faktycznym ustalonym w sprawie (zob. zwłaszcza postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2012 r., V CSK 466/12, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2015 r., I PK 123/14, nie publ.).

Ogólnie można stwierdzić, że strona pozwana sformułowała pytania bardzo kazuistycznie, chcąc odpowiedzi mającej postać rozstrzygnięcia merytorycznego sporu, w którym na sądzie rozpoznającym sprawę spoczywa właściwe zastosowanie odpowiednich przepisów. Brakuje w uzasadnieniu wniosku co do dalszych pytań dowiedzenia, z powołaniem się na orzecznictwo oraz doktrynę, że nie ma się do czynienia z jednostkowym problemem, tylko z takim, które stanowi istotne zagadnienie prawne. W kwestiach dowodowych, to na sądzie spoczywa zadanie powołania dowodu z opinii biegłego i ocena tego dowodu. Skarżąca próbuje przez sposób prezentowania pytań ominąć zakaz kwestionowania w skardze kasacyjnej ustaleń faktycznych, a zwłaszcza oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Tym bardziej nie została wykazana oczywista zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Pomijając to, że z zasady nie daje się pogodzić twierdzenia o oczywistej zasadności skargi i jednocześnie prezentowanie istotnego zagadnienia prawnego, które skarżąca za chwilę zdezwuowała w uzasadnieniu wniosku (s. 23), podając, że jakby mniejsza o to, czy występuje, czy nie występuje zagadnienie prawne, bo „wskazuję nadto, powołując się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., iż już *prima facie* oczywiste jest...”, przy czym nie towarzyszy tej oczywistości żaden wywód prawny. Jest natomiast kwestionowanie ustaleń faktycznych pod pretekstem, że chodzi o zakwestionowanie ustalonego związku przyczynowego w rozumieniu jego „adekwatności”. Nie jest uzasadnieniem wniosku w kwestii oczywistości skargi (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) przytaczanie zarzutów o naruszeniu „oczywistym” kolejnych przepisów (s. 6 uzasadnienia skargi).

Całkowicie poza uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozostaje podniesienie potrzeby wykładni przepisów budzących wątpliwości, co ma odnosić się do ich wykładni i ogranicza się tylko do wymienienia przepisów, o które ma chodzić, a których wykładni nieprawidłowo dokonały sady obu instancji: art. 193 § 2¹ w związku z art. 187 oraz art. 132 § 1 k.p.c. Nie można zatem uznać wykazania przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu. Ze względu na niezłożenie przez stronę powodową odpowiedzi

na skargę w ustawowym terminie (art. 398⁷ § 1 k.p.c.), nie przysługiwał zwrot kosztów z tytułu postępowania kasacyjnego.

db